

<http://hallofpeople.com/>

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

Θούριος

Ως πότε παλικάρια, θα ζούμε στα στενά,
μονάχοι σα λιοντάρια, στις ράχες στα βουνά;
Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά,
να φεύγωμ' απ' τον κόσμο, για την πικρή σκλαβιά;
Να χάνωμεν αδέρφια, πατρίδα και γονείς,
τους φίλους, τα παιδιά μας, κι όλους τους συγγενείς;
Κάλλιο είναι μιάς ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια, σκλαβιά και φυλακή.
Τι σ' ωφελεί αν ζήσεις, και είσαι στη σκλαβιά;
στοχάσου πως σε ψένουν, καθ' ώραν στην φωτιά.
Βεζύρης, δραγουμάνος, αφέντης κι αν σταθής
ο τύραννος αδίκως σε κάμνει να χαθής.
Δουλεύεις όλη ημέρα, σε ό,τι κι αν σε πει,
κι' αυτός πασχίζει πάλιν, το αίμα σου να πει.
Ο Σούτζος, κι ο Μουρούζης, Πετράκης, Σκαναβής
Γκίκας και Μαυρογένης, καθρέπτης, ειν' να ιδής.
Ανδρείοι καπετάνοι, παπάδες, λαϊκοί,
σκοτώθηκαν κι αγάδες, με άδικον σπαθί.
Κι αμέτρητοι άλλοι τόσοι, και Τούρκοι και Ρωμιοί,
ζωήν και πλούτον χάνουν, χωρίς καμμιά αφορμή.
Ελάτε με έναν ζήλον, σε τούτον τον καιρόν,
να κάμωμεν τον όρκον, επάνω στον σταυρόν.

Συμβούλους προκομμένους, με πατριωτισμόν
να βάλωμεν εις όλα, να δίδουν ορισμόν.

Οι νόμοι να 'ν' ο πρώτος, και μόνος οδηγός,
και της πατρίδος ένας, να γένει αρχηγός.

Γιατί κι η αναρχία, ομοιάζει την σκλαβιά,
να ζούμε σαν θηρία, ειν' πιο σκληρή φωτιά.

Και τότε με τα χέρια, ψηλά στον ουρανόν
ας πούμ' απ' την καρδιά μας, ετούτα στον Θεόν.

Εδώ σηκώνονται οι πατριώτες όρθιοι,
και υψώνοντας τα χέρια προς τον ουρανόν,
κάνουν τον όρκον.

Ω βασιλεύ του κόσμου, ορκίζομαι σε Σε,
στην γνώμην των τυράννων, να μην έλθω ποτέ.

Μήτε να τους δουλεύσω, μήτε να πλανηθώ,
εις τα ταξίματά τους, για να παραδοθώ.

Εν όσω ζω στον κόσμον, ο μόνος μου σκοπός,
για να τους αφανίσω, θε νάναι σταθερός.

Πιστός εις την πατρίδα, συντρίβω τον ζυγόν,
αχώριστος για να 'μαι, υπό τον στρατηγόν.

Κι αν παραβώ τον όρκον, ν' αστράψ' ο ουρανός,
και να με κατακάψη, να γένω σαν καπνός.

Τέλος του όρκου

Σ' ανατολή και δύση, και νότον και βοριά,
για την πατρίδα όλοι, να 'χωμεν μια καρδιά.

Στην πίστιν του καθ' ένας, ελεύθερος να ζη,
στην δόξαν του πολέμου, να τρέξωμεν μαζί.

Βουλγάροι κι Αρβανήτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί,
Αράπηδες και άσπροι, με μια κοινήν ορμή,

Για την ελευθερίαν, να ζώσωμεν σπαθί,

πως είμαστ' αντρωμένοι, παντού να ξακουσθή.
Όσα απ' την τυραννίαν, πήγαν στην ξενητιά
στον τόπον του καθ' ένας, ας έλθη τώρα πιά.
Και όσοι του πολέμου, την τέχνην αγροικούν
Εδώ ας τρέξουν όλοι, τυρράνους να νικούν.
Η Ρούμελη τους κράζει, μ' αγκάλες ανοιχτές,
τους δίδει βίο και τόπον, αξίες και τιμές.
Ως ποτ' οφικιάλος, σε ξένους Βασιλείς;
έλα να γένης στύλος, δικής σου της φυλής.
Κάλλιο για την πατρίδα, κανέναν να χαθή
ή να κρεμάση φούντα, για ξένον στο σπαθί.
Και όσοι προσκυνήσουν, δεν είναι πιά εχθροί,
αδέλφια μας θα γένουν, ας είναι κ' εθνικοί.
Μα όσοι θα τολμήσουν, αντίκρυ να σταθούν,
εκείνοι και δικοί μας, αν είναι, ας χαθούν.
Σουλιώτες και Μανιάτες, λιοντάρια ξακουστά
ως πότε σταις σπηλιές σας, κοιμάστε σφαλιστά;
Μαυροβουνιού καπλάνια, Ολύμπου σταυραητοί,
κι Αγράφων τα ξεφτέρια, γεννήστε μια ψυχή.
Ανδρείοι Μακεδόνες, ορμήσετε για μια,
και αίμα των τυράνων, ρουφήξτε σα θεριά.
Του Σάββα και Δουνάβου, αδέλφια Χριστιανοί,
με τα άρματα στο χέρι, καθ' ένας ας φανή,
Το αίμα σας ας βράση, με δίκαιον θυμόν,
μικροί μεγάλοι ομώστε, τυρράννου τον χαμόν.
Λεβέντες αντρωμένοι, Μαυροθαλασσινοί,
ο βάρβαρος ως πότε, θε να σας τυραννή.
Μην καρτερήτε πλέον, ανίκητοι Λαζοί,
χωθήτε στο μπογάζι, μ' εμάς και σεις μαζί.

Δελφίνια της θαλάσσης, αζδέρια των νησιών,
σαν αστραπή χυθήτε, χτυπάτε τον εχθρόν.
Της Κρήτης και της Νύδρας, θαλασσινά πουλιά,
καιρός ειν' της πατριδος, ν' ακούστε την λαλιά.
Κι οσ' είστε στην αρμάδα, σαν άξια παιδιά,
οι νόμοι σας προστάζουν, να βάλετε φωτιά.
Με εμάς κι εσείς Μαλτέζοι, γεννήτε ένα κορμί,
κατά της τυραννίας, ριχθήτε με ορμή.
Σας κράζει η Ελλάδα, σας θέλει, σας πονεί,
ζητά την συνδρομήν σας, με μητρική φωνή.
Τι σκέκεις Παζβαντζιόγλου, τόσον εκστατικός;
τινάξου στο Μπαλκάνι, φώλιασε σαν αητός.
Τους μπούφους και κοράκους, καθόλου μην ψηφάς,
με τον ραγιά ενώσου, αν θέλης να νικάς.
Συλήστρα και Μπραίλα, Σμαήλι και Κιλί,
Μπενδέρι και Χωτήνι, εσένα προσκαλεί.
Στρατεύματα σου στείλε, κ' εκείνα προσκυνούν
γιατί στην τυραννίαν, να ζήσουν δεν μπορούν.
Γκιουρντζή πιά μη κοιμάσαι, σηκώσου με ορμήν,
τον Προύσια να μοιάσης, έχεις την αφορμήν.
Και συ που στο Χαλέπι, ελεύθερα φρονείς
πασιά καιρόν μη χάνεις, στον κάμπον να φανής.
Με τα στρατεύματά σου, ευθύς να συκωθής,
στης Πόλης τα φερμάνια, ποτέ να μη δοθής.
Του Μισιριού ασλάνια, για πρώτη σας δουλειά,
δικόν σας ένα μπέη, κάμετε βασιλιά.
Χαράτζι της Αιγύπτου, στην Πόλη ας μη φανή,
για να φοφήσει ο λύκος, όπου σας τυραννεΐ.
Με μια καρδιά όλοι, μια γνώμη, μια ψυχή,

χτυπάτε του τυράννου, την ρίζα να χαθή.
Να ανάψουμε μια φλόγα, σε όλην την Τουρκιά,
να τρέξει από την Μπόσνα, και ως την Αραπιά.
Ψηλά στα μπαϊράκια, σηκώστε τον σταυρόν,
και σαν αστροπελέκια, χτυπατε τον εχθρόν.
Ποτέ μη στοχασθήτε, πως είναι δυνατός,
καρδιοκτυπά και τρέμει, σαν τον λαγόν κι αυτός.
Τριακόσιοι Γκιρτζιαλήδες, τον έκαμαν να ιδή,
πως δεν μπορεί με τόπια, μπροστά τους να εβγεί.
Λοιπόν γιατί αργήτε, τι στέκεσθε νεκροί;
ξυπνήστε μην είστε ενάντιοι κι εχθροί.
Πως οι προπάτορές μας, ορμούσαν σα θεριά,
για την ελευθερία, πηδούσαν στη φωτιά.
Έτσι κι ημείς, αδέλφια, ν' αρπάξουμε για μια
τα άρματα, και να βγούμεν απ' την πικρή σκλαβιά.
Να σφάξουμε τους λύκους, που στον ζυγόν βαστούν,
και Χριστιανούς και Τούρκους, σκληρά τους τυραννούν.
Στεργιάς και του πελάγου, να λάμψη ο σταυρός,
και στην δικαιοσύνην, να σκύψη ο εχθρός.
Ο κόσμος να γλυτώση, απ' αυτήν την πληγή,
κ' ελεύθεροι να ζώμεν, αδέλφια εις την γη.

Ο Θούριος είναι πατριωτικός ύμνος, τον οποίο έγραψε ο Ρήγας Φεραίος το 1797 και δημοσίευσε στο επαναστατικό του φυλλάδιο: «Νέα Πολιτική Διοίκησης των κατοίκων της Ρούμελης της Μικράς Ασίας των Μεσογείων Νήσων και της Βλαχομπογδανίας». Συνήθιζε να τον απαγγέλει σε συγκεντρώσεις για να ξεσηκώσει τους Έλληνες.

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Feraios.php>